

‘Mijn strijdlust helpt ook lotgenoten’

“Een halfjaar na het ongeluk – ik was van achteren aangere- den en had daar een whiplash aan overgehouden – kwam ik op een themamiddag van de patiëntenvereniging. Daar vroeg een bestuurslid me: ‘Wil jij niet vrijwilliger voor ons worden?’ Die vraag overviel me, ik was nog maar zo kort patiënt, zat nog middenin de schrik van het nieu- we onvermogen. Toch voelde ik intuïtief: ja, ik wil gráág andere whiplashpatiënten helpen. Al is het maar met een luisterend oor.

Er werd een persbericht verstuurd voor een gratis lotgenoten- spreekuur en in mijn woonplaats Venlo ging ik op zoek naar een ruimte die geschikt kon zijn. In de fysiotherapieprak- tijk van het medisch centrum waar ik zelf fysiofitness kreeg, mocht ik op woensdagmiddag wel twee uur zitten. Tussen de fitnessstoestellen in maakte ik een kring van stoelen. In het midden zette ik twee thermoskannen koffie, het was een beetje kamperen. Toch voelde ik me totaal niet zenuwachtig. Het ging vanzelf, ik wilde dit gewoon.

Als puber al had ik een enorme bewijsdrang, ik wilde mijn eigen boontjes doppen, onafhankelijk zijn, zelf doen. Mijn vader was een dominante man, het was moeilijk onder zijn knoet vandaan te komen. Misschien was het wel daarom dat ik altijd bezig was me uit keurslijven te wurmen. Zo reageer- de ik ook toen die whiplash mijn zelfstandigheid in gevaar dreigde te brengen. Ik weigerde me neer te leggen bij volle- dige arbeidsongeschiktheid, bij een uitkering. En toen mijn baas me een jaar later wilde ontslaan, vocht ik ook dat via de rechter aan.

Ik won de procedure, kon voor vijftig procent op mijn werk- plek terugkomen, en ik meldde me bij de uitkeringsinstan- tie, want ook de WAO kon toen dus omlaag. In de tijd die ik

Whiplashpatiënt José van Erp (48) ging lotgenoten helpen. Door de klap van het ongeluk ontdekte ze haar diepere talenten.

overhield, begon ik cursussen te volgen om mezelf als hulpverle- ner verder te bekwamen. Want mijn inloepsprekkur liep als een trein, ik had ontdekt dat ik anderen écht kon helpen. Mijn strijdlust bleek grote kracht te hebben. Niet alleen ik zelf, ook andere whiplashpatiënten kwa- men erdoor vooruit.

Nu ben ik veertien jaar ver- der. Sinds twee jaar heb ik een eigen onderneming waarin ik whiplashpatiënten bijsta: met juridisch advies, counse-

ling, therapeutische massage en emotioneel lichaamswerk. Terugkijkend beseft ik, dat ik toch mijn vader moet bedanken dat ik zover ben gekomen. Als mijn jeugd niet zo moeilijk was geweest, was ik misschien wel een doetje geworden. Dan had ik nu misschien niet zo gevochten om terug te komen in de maatschappij.

En ook het ongeluk heeft me een duw in de goede richting gegeven: door te ervaren wat ik allemaal niet meer kon, ben ik gaan inzien wat er wél in me zat: hulpverlenerkwaliteiten, leiderschap. De eerste jaren met de whiplash beet ik me vast in mijn beperkingen. Ik kon niet meer fulltime werken, naar lawaaïge feestjes, meedoen met ‘het leven’. Maar verdriet en boosheid daarover maakten gaandeweg plaats voor meer acceptatie. Ik hield op tegen mezelf te vechten en ging zien wat ik wél kon. Ik ging weer deelnemen aan het leven, maar dan op mijn manier, met meer aandacht voor mijn eigen gevoel.

Voor het ongeluk was ik stoer, ik was een taaie, ‘hardnek- kig’. Nu help ik andere whiplashpatiënten zich te uiten en te accepteren wat ze is overkomen. Zodat ze langzaam maar zeker ruimte krijgen voor een nieuw levensdoel.”

Voor meer informatie: www.consulash.nl

TEKST: Johanna Hoogendam FOTO: XXXXXXXX

José van Erp